

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

OHNIVÁČEK A SRDCE Z KAMENE

CARISSA BROADBENT

COO
BOO

Ohniváček a srdce z kamene

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Carissa Broadbent
Ohniváček a srdce z kamene – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CARISSA BROADBENT

OHŇIVÁČEK S^A SRDCE z KAMENE

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

COO
BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

The Songbird and the Heart of Stone
Copyright © 2024 by Carissa Broadbent
All rights reserved.
Translation © Alžběta Kalinová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4151-0
ISBN e-knihy 978-80-267-4235-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4236-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4237-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Věnováno všem ztraceným duším,
které jen potřebují někoho,
kdo by jim naslouchal.*

Poznámka autorky:

*Mějte, prosím, na paměti, že tato kniha pojednává
o tématech, jež mohou být pro některé čtenáře bolestivá.*

*Obsahuje pasáže popisující násilí, sexuální scény,
zneužívání dětí a také odkaz na smrt dětí.*

PROLOG

Toto je příběh o pádu vyvolené. Jako většina legend začíná obyčejně. Když si bůh slunce tu dívku vyvolil, ničím nevynikala. Ne že by neměl z čeho vybírat. Řadil se k těm nejuctívanějším bohům, jež smrtelníci vzývali. Za každého úsvitu i soumraku se jeho oltáře plnily obětinami a prohýbaly se pod pokrmu, hedvábím, cennostmi i hebkými těly. Veškerými lákadly ze světa smrtelníků, po nichž bůh může toužit. A tenhle svou přízní šetřil. Vybíral si jen ty nejpohlednější tváře, ty nejsilnější válečníky, ty nejšikovnější kouzelníky.

Ona dívka ničím z toho nebyla.

Přišla do chrámu se svou sestrou. Neměly na světě víc než jedna druhou. Přišly s vědomím, že pokud nenajdou útočiště tam, vyženou je ven, kde zemrou stejně jako bezpočet dalších bezejmenných nevinných.

Vždycky to začíná stejně. V časech velké temnoty se lidé začnou plazit ke světlu jako mouchy k stříbřité pavučině. Přesně na takových duších bohové hodují. Nikdo vás nemiluje víc než ten, kdo nemá nikoho jiného.

Její starší sestra byla až na nezaměnitelný pach těžkého života a všeho toho, co udělala pro přežití, téměř krásná. Kdesi splasila hedvábné šaty, jejichž střih vyzdvihoval

její křivky, a oblékla je tak, aby skryla všechny skvrny. Měla husté tmavé vlasy, plné rty, hebkou pleť. Pohled na ni lahodil oku ve všech směrech, na které bohové obvykle dbali. Zhroutila se před oltářem na zem a začala se modlit. Přísahala, že mu bude sloužit vírou, životem i duší, zatímco jeho kněží na ni shlíželi se znechucením. V jejich očích nebyla ten typ, který je hoden spásy.

Mladá žena snad doufala, že svíce stojící kolem oltáře zahoří plamenem, až svému bohu nabídne vlastní duši. To by bylo znamení, že si ji bůh slunce vyvolil za novou následovnici.

Avšak on přijal její přísahu s nezájmem. Jen dnes mu stejnou předneslo tisíce dalších zoufalců jako tahle.

Ne. Jeho zájem nevzbudila tato mladá žena.

Spíš to dítě, které přivedla s sebou.

Držela se sestře v patách. Měla větší oči, divočejší vlasy a bez ohledu na to, kolikrát na ni kněží sykli, aby pobožně sklopila zrak, zírala přímo do nebe. Naslouchala sestřiným uplakaným přísahám a pozorovala nesouhlasné pohledy kněžích. Ačkoli jí bylo teprve osm let, pochopila, co bude následovat.

Sama neměla co nabídnout. Co by si na ní taky mohl nějaký bůh vzít?

Přesto sáhla do kapsy a sevřela v prstech křehkou vzpomínku na domov, jejíž tvar se jí vryl do dlaně. Vytáhla ji a posunula ji jako oběť na oltář.

Pírko.

Pírko, které stejně jako ona nebylo ničím zvláštní. Takové drobné, vybledle zlaté, zprohýbané a napůl vypelichané, jak ho celé týdny bezděky svírala v dlani.

Tak proč právě tenhle dar, proč právě toto dítě natolik zaujalo jeho božskou pozornost?

Ostatní jeho vyvolení byli nádherní muži a ženy, květy utržené v tom největším rozkvětu. Tahle holčička byla sice

hezká, ale zároveň žádná krasavice. Byla chytrá, ale zároveň žádný génius. Oslovil ho snad její jedinečně smrtelný úsměv? Nebo to, že měla na nose poprašek pih?

Nebo jsou bohové – stejně jako lidé – jednoduše fascinováni tím, co sami ztracují?

Protože tehdy se bůh ustrnul, poodhrnul závoj mezi oběma světy a zadíval se na tu dívku.

A ona se zadívala na něj.

Kněží se mezitím už nabažili sestřina pláče, popadli ji za paže a začali ji vléct pryč. Avšak její protesty i jejich příkrá napomenutí se dívence slily v jednolitý šum na pozadí. Zvedla bradu k nebesům.

A po mnoho následujících let – vlastně desetiletí a staletí – nezapomněla na to, jak zněl hlas jejího pána, když ho zaslechl poprvé.

Viďm tě, malíčká. Zvedni ruku.

Magie se v ní probudila tak snadno. Jako by jí vytryskla přímo ze srdce. Mračna se rozestoupila a tváře jí rozehrála medově zlatá záře. Svíce rozestavěné kolem oltáře se jedna po druhé rozhořely.

A vzápětí vzplál oheň i v její napřažené dlani.

Ostatním chvilku trvalo, než si uvědomili, co se děje. Avšak tou dobou, co dívence zahořela dlaň plamenem, už na ni kněží omráčeně zírali. Stejně jako její sestra, která jen mlčky třeštila oči.

Ale dívka nikoho z nich neviděla. Jen hleděla vstříc nebi a usmívala se tak, až ji bolely tváře červenající přízní jejího boha. Konečně našla to, po čem celý svůj krátký, bezvýznamný život pátrala. Sice to ještě dlouho neuměla popsat jedním slovem, avšak výraz, který to vystihoval, zní *smysl*.

Bůh slunce se domníval, že toho dne získal jen další oddanou akolytku. Dokonce ani on sám nevěděl, co přesně ho na té dívce tak okouzlo. Ale copak na tom záleží?

Viděl v ní jen další duši v zástupu jeho vyvolených, která bude vděčně přijímat jeho pozornost, když si zrovna zama-ne, a již bude snadné odvrhnout, až v ní ztratí zálibení. Ona ho stejně bude následovat po celý život. Stejně jako všichni ostatní před ní.

Měl pravdu. Na nějaký čas.

Ale to by byl nudný příběh.

Tenhle příběh vypráví o pádu vyvolené, která se za hlasitého křiku řítí z výšin a zlámanými nehty se rve o svůj někdejší život. Rve se dlouho. Po celá desetiletí.

A nakonec s sebou strhne celý zatracený svět.

ČÁST PRVNÍ:

ŽIVOT

Kapitola jedna

Ta temnota jako by trvala věčně. Svíce ne a ne zahořet.

Po čele mi stékaly kapičky potu. Klesla jsem na mřížě své cely a soustředila se jen na zkroucenou a zaprášenou starou svíci v lucerně opředené hustými pavučinami, jež se houpala na háku na druhé straně žaláře. Nebezpečně blízko těžkému sametovému závěsu, kdysi zelenému, dnes však poskvrněnému dávno zaschlou krví.

Jediná jiskřička.

Jediná jiskřička a svíce by vzplála. Spolu s ní i závěs a pak bych měla plamen dost silný na to, abych ho dokázala ovládat i zesláblou mocí své někdejší magie. Kdysi bych žádnou svíci nepotřebovala. Kdysi bych dokázala nechat rozhořet v holé dlani žár samotného slunce. Kdysi bych si odtud mohla propálit cestu.

Na něco takového nebyli upíři nikdy tak docela připraveni. Rozhodně nikdy nečekali, že by se žár slunce mohli dočkat ode mě, upírky s velkýma očima a ještě větším úsměvem. Tyhle dvě věci mi vždy pomohly dojít vážně daleko.

Napřáhla jsem ruce mezi mřížemi. Skrz zaťaté zuby jsem rozechvěle zalapala po dechu. Kapičky krve melodicky bubnovaly o zem. Vztáhla jsem ruce po magii, která pro

mě kdysi bývala stejně samozřejmá jako dýchání. Vztáhla jsem ruce k bohu, který si mě kdysi vyvolil.

Prosím, světlo mého života, modlila jsem se k němu mlčky.
Prosím.

Ale od doby, co Atroxus mé modlitby vyslyšel naposledy, uplynul už víc jak rok. Víc jak rok od chvíle, kdy mě v konečcích prstů naposledy hrála jeho magie. Každý další pokus mi působil spáleniny. Jako by se mi vysmíval. *Co jiného by mělo slunce nabídnout upírovi?*

Dnešní noc se nijak nevymykala.

Snažila jsem se, dokud mi tělo nevypovědělo službu. Pak jsem se zhroutila.

Přitiskla jsem čelo k mřížím a zavřela oči, v nichž mě pá-lily slzy a krev. Byla jsem jí celá zbrocená. Spousta z ní pa-trila mně, ale ne všechna. Když si pro mě vojáci Domu stínu přišli, zabili při tom i jednoho obchodníka. Znovu jsem před sebou spatřila jeho výraz v momentě, kdy mu hrdlo probodl šíp stínorozených, a jak vojáci chladnokrevně od-hodili jeho tělo a vrhli se na mě. Prokázal mi větší milo-srdenství, než jsem si zasloužila. Snad se nade mnou slitoval, když viděl špinavou, zemdlelou poutnici uprostřed ničeho.

Jak mě jen našli? Vždyť už jsem se skrývala celé měsíce a dávala si dobrý pozor, abych po sobě zanechávala jen minimum stop. Dům stínu se pyšní tou nejlepší špionážní sítí ze všech tří upířských rodů. Jeho zbožím jsou tajemství, emoce a informace. Předpokládám, že pokud už měl někdo dokázat vystopovat osamělého zločince, pak nejpravděpodobněji právě oni.

A přesto... držela jsem se na míle od jejich hranic, jedna osamělá dívka. A přišli si pro mě, jako by úplně přesně věděli, kde mě hledat.

Nejsem hloupá. Bylo mi jasné, že jednoho dne mě do-stihnou. Právě proto jsem také odešla z Domu noci, ne? Abych své přátele ochránila před následky svých činů.

Aspoň že tak.

Zatočila se mi hlava. Možná ztrátou krve, možná ne.

Polkla jsem vzlyk a strčila ruku do kapsy. Byla prázdná. Jak jsem dobře věděla. Stínorození vojáci mě připravili o veškerý majetek. Jelikož mi svou mocí spoutali myšlenky, byla jsem při vědomí jen napůl, když se mi v nich prohrobovali. Přesto se mi téměř podařilo zvednout ruku, potom co mi sebrali Raihnovy dopisy.

Raihnovy neotevřené dopisy.

Poslal mi jich tolik. Několik jich přišlo i od Orayi. Chodily mi, kdykoli jsem se dostatečně přiblížila hlavnímu městu Domu noci. Posílali mi je kouzlem. Každý týden nebo dva jsem si trochu zašla a vrátila se do dosahu jejich magie. Opatrovala jsem ty pomačkané listy pergamenu jako ten největší poklad. Dovedla jsem si představit, co v nich nejspíš stojí. *Kde sakra vězíš, Mish?* Raihnovým škrabopisem. *Nenuť mě posílat Jesmine, aby tě vystopovala*, Orayiným úhledným písmem.

Nikdy jsem se ale neodhodlala je otevřít.

Zároveň jsem se ani neodhodlala je zahodit.

Nyní obou těchto rozhodnutí hořce lituji. Pořád ještě jako bych před sebou viděla Raihnův výraz, jakým reagoval na oznámení, že odjíždím. Díval se na mě očima raněného štěněte. Při té vzpomínce se mi z hrdla vydral další zvuk podobný vzlyku.

Bohové, udělala jsem tolik chyb.

Vtom jsem zaslechla skřípání kamene o kámen a trhla sebou.

Dveře se pootevřely a na podlahu mé cely se rozlily paprsky chladného světla. Zvedla jsem hlavu, ale hned mě přemohla nevolnost a kapky krve začaly bubnovat o zem o něco rychleji.

Ve dveřích stáli muž a žena. Žena musela být ze šlechtického rodu. To mi bylo jasné ve vteřině, kdy jsem ji zahlédla.

Byla vysoká, stála rovně a ruce držela elegantně sepnaté před sebou. Na ramena jí spadaly kadeře sytější kaštanových vlasů. Měla na sobě dlouhé šaty ze smaragdově zeleného sametu, které těsně obepínaly její křivky a sahaly jí až k patám. Hluboko vykrojený korzet byl stažený tak, aby jí dostatečně zvedal řadra. Klasický příklad stylu stínorozených. Dosti nákladného stylu. Popošla ke mně blíž a přejela mě chladným pronikavým pohledem.

Něco mi na ní bylo povědomé tak, až mi z toho přeběhl mráz po zádech. Nešlo čistě o její rysy. *Cítila* jsem to, ačkoli jsem to neuměla přesně pojmenovat.

Její doprovod za ní zavřel dveře. Jeho jsem si taktéž zařadila ihned. Byl to statný muž s leskle černými vlasy oděný v přepychové kožené zbroji a pláští ladícím s róbou své paní. Právě na ten jsem se zadívala. Zjevně si ho nenechal vyčistit od chvíle, kdy mě sem dotáhl. Byl celý špinavý od mé krve.

Žena zůstala mlčky stát a počkala, až jí doprovod otevře dveře mé cely dokořán. Pak vešla.

„Vstávej,“ procedila.

Její hlas zněl tak sladce a melodicky. Medovější slabiky jsem nikdy v životě neslyšela. Mé tělo bylo zlomené. A přesto její rozkaz *chtělo* uposlechnout. Jako by pro něj neexistovala jiná alternativa, jako by všechny jiné možnosti někdo zpřelámal jak zaschlé větvičky révy.

Stála jsem na nohou dřív, než jsem se vědomě rozhodla vstát.

Magie stínorozených, došlo mi. Moc ovládající mysl, nutkání, iluze a stíny.

Když si na druhém konci světa lidské děti v noci vyprávějí strašidelné příběhy o nočních můrách, děsí je právě upíři z rodu stínorozených. Temnorození se svými křídly, meči a udatností pouští hrůzu. Krverození jsou jako vzteklí vlci a z jejich krvelačnosti a nepředvídatelnosti jde strach.

Ale stínorození jsou jako přízrak. Dovedou zmanipulovat samotnou realitu. Opájejí se temnotou jako vínem a vychutnávají si lahodné tóny strachu, jež v sobě snoubí.

Žena mě pomalu obešla kolem dokola. Zavrávala jsem. Má mysl sice její rozkaz uposlechla, ale mé tělo nebylo v danou chvíli schopné stát rovně. Měla jsem pocit, jako by se se mnou nakláněla podlaha.

Vykecej se z toho nějak, Michele, opakovala jsem si. Jenže možná poprvé v životě jsem nedokázala nalézt slova. Nezapadlo mě vůbec nic. Zastavila se přímo přede mnou, přejela mě pohledem od hlavy k patě a krutě a nezaujatě mi věnovala nelítostný úsměv.

Právě díky tomu úsměvu mi to konečně docvaklo.

Uvědomila jsem si to ráz na ráz. Kým je. Proč je mi tak povědomá.

Vytřeštila jsem na ni oči.

Spokojeně se zasmála.

„Tak tohle je ta, která zabila mého bratra,“ prohodila, načež její úsměv zhořkl a roztekl se do šklebu. „Taková ostuda. Princ Domu stínu zavražděn jakousi bezvýznamnou malou mrchou, kterou kdysi přeměnil. Nikdy se neuměl ovládat. Ale tak už to nejspíš chodí, když celý život dostáváte všechno, co se vám zamane.“

Vypadala tolik jako... *on*.

Nejen to. Vycházel z ní i stejný *pocit*. Vnímala jsem jeho ozvěnu v magii, již ovládala mou mysl. On mě přeměnil. On mi vnutil prokletý dar vampirismu, před nímž jsem se tolik snažila uzavřít. Vlivem její magie se v té mé však něco probudilo. Jako by vycítila pach svého tvůrce.

Popři to, volal na mě z koutku mysli zbytek zdravého rozumu. *Majť Raibnovy dopisy. Tvůj čin naznačuje zapojení Domu noci. Musíš to popřít.*

Stálo mě veškeré síly nasadit sladký úsměv.

„Obávám se, že jste si mě spletli s někým...“

Žena však protočila panenky v sloup a začala mi svou mocí cupovat vzpomínky, jako by to byly jen cáry papíru. Měla jsem pocit, jako by mi každou chvíli měla explodovat hlava. Před očima se mi míhaly záblesky z minulosti, jimiž se prohrabovala. Citadela Ustanoveného úsvitu, tvář mé sestry, blankytné nebe nad mořem, břehy Domu stínu...

A potom *on*.

U něj se zastavila. Přerývaně jsem lapala po dechu. Tiskla mě ke stěně a svírala mi rukou hrdlo, aniž bych si dokázala vzpomenout, že mě za něj vůbec popadla. Rytmus, v němž o zem bubnovaly kapky mé krve, zrychlil.

Spokojeně se usmála.

„Vida, tady ho máme. Bratrův poslední den.“

Zakrojila mi magií do vzpomínek jako tupým nožem, té konkrétní se zmocnila a vyřízla ji.

Rozhodla se zajít ještě hlouběji. Když mi v mysli začaly prskat švy mezi minulostí a přítomností, hlavou mi projela nesnesitelná bolest. Princ Domu stínu byl nebezpečně pohledný muž a díval se na mě, jako bych byla příjemným překvapením, které si hodlá vychutnat. Hleděl na mě přes celý taneční sál a já si otírala zpocené dlaně do zlaté látky těch směšně honosných šatů. Ještě před deseti lety jsem si v nich připadala krásná. Teď mě znechucovalo, jak moc jsem díky nim v davu vyčnívala. Raihnovi ani Oraye jsem nic říct nemohla. Tolik toho záviselo na tom, aby tahle oslava skončila dobře...

„Opatrně, Egrette,“ varoval ji její doprovod. Jeho hlas jako by přicházel z jiného světa. „Ještě ji nesmíš zabít.“

Egrette. To jméno už jsem někde slyšela. Vzdáleně mi to do sebe zapadlo. Dům stínu měl i princeznu. Druhou dědičku trůnu, sestru muže, jehož jsem zabila. Ta informace mi však vzápětí protekla mezi prsty. Útočila na mou mysl tak, že jsem sotva zaslechla její odpověď.

„Stejně ji čeká brzký konec. Ale než zemře, chci se podívat, jak to udělala.“

S těmi slovy mi zaryla spáry do vzpomínek na tu oslavu. Na převrat, na to, jak Raihna unesli a Oraya zmizela. Na krverozené vojáky, kteří se mě chopili a zamkli mě v komnatě, aby se stínorozenému princovi odvděčili za jeho přízeň.

Zastavila se přesně až v té chvíli, kdy se to stalo.

Přitlačila jsem prince ke zdi. Oraya stála za mnou. On mi rukama sevřel brdlo.

Byla jsem tolik, tolik rozzlobená.

Tenhle muž mi vzal úplně všechno. Přeměnil mě ve stvůru, která není hodná ničeho z tobo, čemu jsem zasvětila celý svůj dosavadní život. To kvůli němu jsem přišla o svou magii. To kvůli němu mě můj bůh opustil.

Popadla jsem meč, který mi podala Oraya. Nedokázala jsem myslet na nic jiného než na nenávisť.

Zabodla jsem mu meč do prsou a tlačila jsem dál, dál, dál, až to dál nešlo. Konečně princova dokonalá tvář povadla...

Tady se Egrette zastavila a chopila se mocí magie obrazu svého bratra v okamžiku, kdy zemřel.

Pak se usmála.

„Chudinka Malach, je to tak smutné.“

Já však skrz vlákno, jež nás spojovalo, vnímala její emoce. Rozhodně nebyla smutná.

Pak mě propustila a já se s lapáním po dechu zhroutila na zem.

„Lhát nemá smysl,“ upozornila mě. „Kromě toho, zabít ho byla ta nejužitečnější věc, kterou jsi kdy udělala. Ne že by se ti dostávalo času, abys dosáhla ještě něčeho významnějšího.“

Snažila jsem se překulit na břicho, snažila jsem se vyškrábat na všechny čtyři. Ale princezna zvedla zpod sukně nohu obutou v překrásném střevíčku, přišlápla mě zpět

k podlaze a zaryla mi špičku do té nejbolestivější z mých stále zjitřených ran.

„Egrette,“ varoval ji opět muž.

„Ale prosím tě. Trochu té krve navíc umocní celkový dojem. Otec si utrpení špionky vychutná.“

Špionky?

„Já nejsem...“

„Ušetři mě řečí. Přišla jsem se jen podívat, zda je můj dar v dosti kvalitním stavu, než ho předám.“

„Dar?“ vyhrkla jsem mumlavě a nesrozumitelně.

Po dlažbě se rozlévala má černá krev. Egrette nad ní mírně znechuceně ohrnula nos.

Ale já se zadívala za ni. Na nezapálenou svíci stojící v té zaprášené lucerně.

Uměla jsem si dokonale představit, jak by její tvář vy-
padala v plamenech. Upíří hoří jinak než lidé. Lidé se ja-
koby roztečou, kdežto upíří vzplanou jako list papíru.
Začne se jim drolit a praskat kůže a nakonec z nich zbude
jen bílý popel.

Ještě před pár měsíci bych ji zvládla nechat vzplanout
ve vteřině.

Místo toho mi nezbylo než nechat se její nohou bezbran-
ně překulit na druhou stranu.

„Viděla jsem, co jsem potřebovala,“ řekla a umlkla. Roze-
chvěle jsem zavřela oči a schoulila se na otevřené ráně na
boku. V okolních stínech už na mě číhala Smrt.

A můj bůh přesto dál mlčel.

Proč bych však měla čekat cokoli jiného? Proč bych si
měla *zasloužit* cokoli jiného?

Už nepatřím k vyvoleným.

Svíce zůstala nezapálená.

Když jsem byla malá, Saescha mě ráda děsila příběhy o upírech.

„Jsou jako nelítostná zvíř,“ říkávala mi. „Víc mrtví jak živí. Nenávidí lidi kvůli tomu, že mají to, co oni mít nemohou. A víš ty, na čem si pochutnávají ze všeho nejraději?“

Když jsem měla rozvernou náladu, pokaždé jsem tuhle otázku obrátila ve hru. *Prstíky!* zahihňala jsem se. *Ouška!* *Puptky!* Většinou jsem však hrdě odpověděla: „Krev!“ Odjakživa jsem měla ráda pravdu.

To pak Saescha vždycky pomalu zavrtěla hlavou a ve vši vážnosti mi na to řekla: „Kdepak, Mische. To je obecně rozšířený omyl. To, na čem si ve skutečnosti pochutnávají ze všeho nejraději, jsou lidské duše. Schlamstnou ji celou najednou jako velké sousto. A úplně nejvíc ze všeho zbožňují dušičky šestiletých holčiček s vlnitými vlásky!“

Pak se na mě pokaždé vrhla, začala mě lechtat a dělala, že se mě snaží kousnout do krku. A já se smála a smála a smála, až jsem se za břicho popadala.

Vzpomínka na její hlas kolem mě proplula jako osamělý mráček na prázdném nebi. Teď jsem se nesmála.

Možná mluvila přesně o tomhle. Měla jsem dojem, jako by mi někdo obnažil a rozpletl duši. Hlavou mi vířily sny, které se na mě valily jako vlnobití rozbíjející se o břeh a vtáhly mě do reality jen proto, aby mě vzápětí krutě strhly zpět do bezvědomí. Po Egrettině bezohledné procházce mou myslí jsem měla vyrabované myšlenky a vzpomínky se mi slévaly jedna do druhé jako krev řinoucí se z ran, stejně smrtících jako má fyzická zranění.

Ztratila jsem pojem o tom, kdo jsem nebo kde jsem. Ztratila jsem pojem o hranici mezi minulostí a současností.

Tady umřeš, říkala jsem si.

Udělej přece něco, prosila jsem se.

Jenže jsem se nedokázala probudit do reality. Vzpínala jsem ruce ke slunci, které mě odměňovalo akorát spáleninami. Vzpínala jsem ruce k bohu, který mi neodpovídal. Znovu jsem upadla do snů.

Zpočátku jsem myslela, že se mi zdají i ty ruce.

Nevím, jak dlouho jsem tam ležela, když se nade mnou sklonila jakási postava. Sotva jsem dokázala otevřít oči, ale i kdybych je snad otevřela, stejně by odmítaly zaostřit. Zvládla jsem rozeznat jen rozmazané stíny. Kolem mě se rozprostřela jemná vůně, kterou jsem neuměla přesně pojmenovat. Taková chladivá a čerstvá, slabě květinová. Jako ojíněné květy vlčích máků.

Někdo se mě dotýkal. Nato mě převalil na záda. Způsobilo mi to takovou bolest, že jsem vykřikla. Začala jsem sebou slabě cukat, ale postava na mě sykla: „Pšt! To by stačilo.“

S tím mě popadla za zápěstí a přitiskla mě znovu k zemi.

Vzápětí mi roztrhla spodní lem už beztak rozervané košile. Chroptivě jsem zaprotestovala, ale...

Přitiskla mi ruce na břicho přímo na nejhorší z mých ran.

Zalapala jsem po dechu.

Ten dotek sahal hlouběji než pouze na povrch. Vlíl se mi do plic jako závan vzduchu. Protekl mi žilami jako krev. Připadalo mi to stejně přirozené jako slyšet dávno zapomenutou píseň. Melodii, kterou jsem měla na jazyku a konečně si ji vybavila.

„Dost,“ zasténala jsem.

„Dovol mi ti pomoci.“ Z toho hlasu nečišela útěcha. Slova zněla velmi přímě a drsně. Ruce mi přejely z břicha na paži a vyhrnuly mi rukáv. Znovu jsem sebou trhla a zasténala, spíš instinktivně, jelikož jsem věděla, co odhalí pohled na mé obnažené paže. Všechny ty jizvy, které jsem za ty roky utržila jako přirozený trest za to, že se já, upírka, pokouším dovolat moci slunce.

Znamení mého selhání.

„Dost,“ snažila jsem se vyslovit, jenže se mě zmocnilo bezvědomí. Opět jsem začala tonout ve vlnách. Postava, která mě navštívila, mi znovu shrnula rukáv a přitiskla mi dlaň k čelu.

Tentokrát mi temnota nepřipadala jako trest. Najednou mi připadala jako objetí.

Zdálo se mi tolik prazvláštních snů.

Zdálo se mi, že mě někdo přišel navštívit, a potom o zástupu vyšňořených lidí v nákladných šatech a bezchybných uniformách. Zdálo se mi o těsných bílých šatech a stříbrných poutech kolem zápěstí. Zdálo se mi o nekonečném proudu rozkazů. *Tady stůj, tady se otoč, sedni, vstaň, nastav ruce, jdi, u Matky, trochu rychleji.* Zdálo se mi o hlasech. *Král bude potěšen, že ano?* Zdálo se mi o očích a o rukách, jejichž doteky byly sice o poznání jemnější než ty, které jsem cítila předtím, ale dokonce i ve snu jsem nějak pochopila, že jsou daleko krutější. Přesto mě ani jednou nenapadlo bojovat. V omezeném tunelovém myšlení jsem viděla jen několik možností a neposlušnost se mezi nimi jaksi nevyskytovala.

Zdálo se mi o kamenech a hvězdné noci a místě vystaveném z nožů. Zdálo se mi o dveřích a...

Probudte ji, zazněl najednou melodický hlas.

Někdo se dotkl mého obličeje.

A já najednou přestala snít a zničehonic mě pohltila realita, která se přese mě přehnala jako ničivá mrazivá lavina.

„Sakra,“ vypískla jsem dřív, než jsem si to uvědomila. Div se mi nepodlomila kolena, ale někdo se mě chopil a znovu mě napřímil.

Zíralo na mě několik set párů upířích očí.

Stála jsem uprostřed překrásného tanečního sálu, v němž se očividně konala oslava hodná jeho velikosti. Bohové, podobné místo jsem dosud viděla jen jednou v životě. V Domu noci. Snad mi to patřilo, ale jediná další podobně honosná oslava, jíž jsem se kdy dřív zúčastnila, byla ta, kterou jsem uzavřela vraždou prince Domu stínu, což mi připadalo jako nějaký krutý žert.

Avšak styl tohoto sálu se od toho v Domu noci výrazně lišil. Místo zaoblených křivek vyčuhovaly ostré rohy, místo hladkého mramoru se leskl ostrý kov, místo hedvábí samet. Těkala jsem pohledem mezi sloupy z leskle černé oceli tepané do složitých záhybů popínavé růže, po nichž se plazily živé úponky poseté rudými a černými květy. Doslova jsem cítila krev, která se jistě řinula z prstů řemeslníků, kteří je vytvořili. Byla to přesně taková krása, která v člověku budí jistotu, že za ni někdo musel trpět.

Společnost, jež mě obklopovala, působila stejně bolestně elegantně. Všude samé hladké tváře, ostře řezané lícní kosti, plné rty a vlasy buď sčesané do přísných drdolů, nebo rozpuštěné jako uhlazený proud vodopádu. Všichni se oblékli do propracovaných přepychových modelů. Těla žen i mužů obepínaly mistrné střihy ze sametu či brokátu. Ženám se v těsných korzetech vzdouvala krví potřísněná ňadra. I muži, kteří večer nejspíš zahájili s knoflíčky zlatých sak zapnutými až ke krku, si jeden dva rozepli, a odhalili tak černorudé šmouhy na šiji.

Z toho pachu krve – lidské krve, teplé a sladké – se mi kolena div nepodlomila podruhé. Začalo mi kručet v žaludku a v ústech se mi sbíhaly sliny. Bohové, jak dlouho už jsem *nepila*? Spočinula jsem očima na muži, prodejci krve, který se skláněl nad hodovním stolem. Z hrdla mu tekla krev, která se řinula i z proděravělé látky nahoře na stehně. Zastyděla jsem se a přinutila se podívat stranou.

Já na sobě měla bílé šaty, které stylem odpovídaly ostatním. Přiléhavé, z brokátu a s korzetem, který mi někdo zašněroval tak těsně, že mě bolela žebra. Látka však byla tenká, a když jsem se na sebe podívala, viděla jsem, že mi skrz ni v místech, kde jsem zraněná, prosakuje krev. Kolem pasu, pravého ramene i levého předloktí mi postupně rašily černé skvrny – jako okvětní lístky růží.

Záměrně, jak mi posléze došlo. Byla to součást představení.

Cítila jsem, jak na mou mysl ze všech stran doléhá tlak. Všichni kolem se sáпали po útržcích mého strachu jako nenasytné prsty obírající kosti krocana. Přesto jsem se napřímila, zvedla bradu a vztyčila mentální hradby tak vysoko a tak pevně, jak má oslabená mysl jen dokázala.

Když jsem pohledem spočinula na muži sedícím předemnou, stálo mě všechny síly, aby se rázem nez bortily.

Bohové.

„Otče,“ oslovila ho stínorosená princezna medovým, avšak zvučným hlasem, který se rozlehl po celém obrovském sále. „Toto je dar, který jsem pro tebe přichystala u příležitosti slavné noci tvého narození. Představuji ti vražedkyni tvého syna.“

Král Domu stínu mě probodl pohledem plným hlubin tisícileté nenávisti.

Kapitola dvě

Ihned jsem si byla jistá, že ten upír je vším, co se o něm říkalo.

Dokonce i lidé vědí o králích Obitraes, světa upírů, úplně všechno. Upíří vládci mají koneckonců celá staletí na to, aby si mezi lidmi vystavěli paláce honosných mýtů vybudované z plamenů krvavých činů.

Lidé si o nich mezi sebou šeptají jako o zrůdách.

V Obitraes se o nich mluví jako o bozích.

Během těch let jsem vyslechla vše, co se o nich tradovalo. Vincent, Orayin otec a někdejší král temnorozených, byl jako tasené ostří. Zabiják chladnokrevný stejně jako noc sama. Dante, král krverozených, je stvůrou větší, než lze popsat. Spíš změt tesáků a drápů než muž. Jednoho dne se začne šeptat i o Raihnovi a Oraye, to vím a těším se na to.

Ale Raoul, král stínorozených, je všechny převyšuje.

Je nejstarší ze všech králů. Ten, kdo se u moci dokázal udržet nejdéle. Stejně jako většina upířích vládců strhl korunu z hlavy svého předchůdce – své matky – dřív, než se obtěžoval otřít meč, kterým ji proklál. Před dvěma sty lety málem vymýtil celý Dům krve, aniž by s ním svedl jedinou bitvu, čistě za pomoci mučení a špionáže, jichž využil

místo válečníků. Vypráví se o něm, že vám dokáže vytrhnout z hlavy myšlenku tak snadno, jako by trhal kuličku vína z hroznu. A že ji umí stejně snadno rozdrtit. Že vás prý dovede zotročit bez jediného řetězu.

Ještě jako člověk jsem ty příběhy zbožňovala, protože jsem se vyžívala ve fantaziích. Nic jiného pro mě neznamenal. Jenom fantazie, mýty a legendy.

Nicméně teď, v tuhle chvíli, když se na mě král stíno-rozených zadíval a já cítila, jak tíha jeho přítomnosti doléhá na mou mysl jako noc padající na horizont, jsem si uvědomila, že jsem se mýlila. Že to nebyly báchorky, nýbrž pravda.

Hlavou mi problesklo, jestli za to může mé částečně lidské já, že se mě zmocnila nutkavá touha otočit se a dát se na útěk.

Nebo šlo o zvířecí instinkt upíra, který poznal nadřazeného predátora?

Jenže já nikdy neutíkám. Dokonce ani ve chvílích, kdy bych měla.

Místo toho jsem udělala to, co dělám vždycky. Oblažila jsem toho slizouna tím nejširším a nejzářivějším úsměvem.

Vedle něj seděla žena se světlými vlasy – jistě jeho manželka –, která na mě hleděla sice se skrytější, avšak stejně planoucí záští jako její manžel. Ani se nehnula. Ani nedýchala, jen držela ruku na Raoulově paži a zírala na mě tak, jako by umírala touhou zahryznout se mi do hrdla.

Byla nebezpečná. Jako nabroušené ostří nože, jemuž nikdo nevěnoval včas pozornost, protože byl zaneprázdněný sledováním meče jejího manžela.

Vtom mě někdo nevybíravě strčil zezadu do žeber, aby mě srazil na kolena, ale já udržela rovnováhu a zvedla hlavu právě ve chvíli, kdy kolem mě prošla Egrette.

„Osobně jsem ji zajala, otče.“ Její hlas se dmul pýchou, která se rozlehla po celém sále. „Sice to trvalo, ale moji

zvědové nakonec odhalili, kde se skrývá. Zajali jsme ji jen pár kilometrů severně od našich hranic. Bezpochyby ji vyslali z Domu noci. Chtěla jsem ji zabít už tehdy, ale pak mě napadlo...“ na tváři se jí rozhostil krutý úsměv, „... že by ses do ní možná rád zakousl jako první ty.“

Poskládala jsem si dohromady, co se děje.

Mé šaty. Ta oslava. Egrettin hlas, přespříliš halasný, přespříliš sebejistý, přespříliš krutý. To, jak se co chvíli na otce po očku podívala, jako by se nemohla dočkat, až skončí svou řeč a bude moct odhadnout, jaký v něm zanechala dojem.

Mám nadání vidět ostatní takové, jací doopravdy jsou. A když jsem se nyní podívala na Egrette, viděla jsem zoufalství.

Využila mě jako loutku, s jejíž pomocí se snažila dosáhnout otcovy přízně. Kterou se jí nejspíš nikdy dřív nepodařilo získat, jak jsem hádala.

Ať se propadnu. Umřu jako loutka v něčím rodinném dramatu.

Raoul ze mě nespouštěl nestárnoucí oči. Ani nemrkl. „Dům noci“, prohlásil nakonec pomalu. Pak se rozesmál a ozvěna jeho smíchu se začala plazit vzduchem. Jeho rozkošnická krutost se mi zaryla hluboko do mysli.

Vzápětí zprudka vstal. „Království netopýrů a vran že posílá špiona ke mně? Takové právo si Neculai ničím nezasloužil.“

Zmateně jsem zamrkala.

Neculai? Ten býval králem Domu noci ještě před Raihnem. Ještě před Vincentem. Od jeho smrti uběhly už stovky let.

Hosté, kteří se předtím pochlebovačně smáli, zmlkli a začali se po sobě zmateně dívat.

Egrette popošla k otci o další krok blíž. Dívala se střídavě do davu a na něj.

„Neculai si zasloužil užít konec své vlády, jak se také stalo,“ prohlásila. „Máš pravdu, otče, temnorození jsou odjakživa příliš drzí.“

Chabý pokus zahladit stopy po jeho omylu. Nezafungoval.

Raoul se zmateně zamračil a promnul si spánky. „Vincent,“ zamumlal, jako by si právě vzpomněl. „Tak Vincent že má tu drzost posílat mi sem nějakého špeha? To mu ho pošlu... pošlu mu ho domů rozsekaného na kusy, stejně jako ty předchozí...“ Vtom se zprudka otočil ke své ženě a vztekle zavrčel: „Nic takového jsme nikdy neměli dopustit. Kde je Malach? Sežeňte mi ho.“

Zlobil se na dalšího mrtvého krále. Ptal se po svém mrtvém synovi. Něco bylo špatně.

„*Tak mi ho sežeňte,*“ zasyčel Raoul a vzduch v sále jako by se *roztříštil*.

Hlavou mi projela taková bolest, že jsem se musela předklonit. Začalo mi dunět v uších, vše najednou potemnělo a ze stěn začaly stékat stíny – jako krev valící se z podříznutého hrdla. Nedokázala jsem se nadechnout. Nedokázala jsem myslet. Podařilo se mi akorát maličko zvednout hlavu. Všimla jsem si, že i ostatní hosté si tisknou dlaně ke spánkům a prodejci krve se svalili na zem, zapadly jim oči a u úst se jim hromadila pěna.

Královna se manželovi opřela o paži, druhou rukou mu vložila do dlaně číši vína a pomohla mu ji zvednout ke rtům. Raoul se pořádně napil.

Vtom to všechno zmizelo. Stejně rychle, jako to přišlo. Dunění, bolest i stíny.

Pryč.

Ačkoli jsem se v důsledku Raoulova výbuchu ještě celá třásla, napřímila jsem se. I hosté se dali dohromady a začali si mnout oči i čela. Čekala jsem, že na to někdo zareaguje víc, ale všichni dělali, jako by se nic nestalo.

Takže k tomu nedošlo poprvé.

Raoul je nemocný. A je natolik starý a natolik mocný, že když za sebe přestává ručit, ztrácí kontrolu i nad svou mocí. Což Dům stínu neuvádí pouze do rozpaků. Znamená to pro něj *smrtelné* nebezpečí.

Jejich král je jak časovaná bomba.

Možná na mě bylo vidět, že jsem si to uvědomila, protože když mě Egrette probodla pohledem, zaslechla jsem v duchu její hlas.

Ani slovo, špionko. Ani jediné slovo.

Vrásky z Raoulova čela mezitím zmizely a jeho oči se opět projasnily. Došel ke mně blíž. Upíří s věkem ztrácejí tolik z lidského výrazu. Raoul byl tak starý, že už ani nemusel mrkat.

„Zabilas mi dědice,“ procedil.

Pak mi začal cupovat vzpomínky na kusy stejně bezohledně, jako by loupal pomeranč. Opět jsem v rukách ucítila meč. Opět jsem ochutnala princovu krev, která mi potřísnila tvář. Té noci jsem před Orayou skryla, že jsem si ji slízla ze rtů. I to, jak mi ta kovová pachutí lahodila.

Králova moc mi byla odporná. Přesto promlouvala k té mé a i v ní jsem cítila stopy po svém tvůrci.

„Můj dar představuje víc než pouhou pomstu, otče,“ pokračovala Egrette. „Jistě, zavraždila Malacha. Ale všichni tady víme, že nejednala na vlastní pěst. Poprav ji za její zločin. Pošli ji Domu noci zpět po kouskách. Ukaž tomu jejich otrockému králi a podvratácké královně, co si o jejich zradě myslíme.“

V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal.

Představila jsem si, jak se budou Raihn s Orayou tvářit, až jim přivezou mou hlavu v bedně. Klidně kvůli mně rozpoutají válku, ačkoli si ji jejich čerstvá vláda nemůže dovořit. Klidně kvůli mně zničí celý Dům noci. Bez váhání. Bez

rozmyslu. Odešla jsem, abych je ochránila, a stejně nakonec budu jejich zhoubou.

Raoul se odmlčel. Dceřin návrh ho očividně zaujal.

To mi poskytlo právě dost času na to, abych skryla skutečné emoce za hradby a mohla se přinutit k smíchu. „Bohové, to mi lichotíte, ale pokud se domníváte, že králi s královnou na mně jakkoli sejde...“

„Ticho,“ rozkázal Raoul a já sklapla, opojena touhou ho uspokojit.

Ticho, ticho, ticho.

Král mě chytil za bradu a zvedl ji. Jeho dotek byl až příliš hebký, příliš chladný. Byl odporný, přesto jsem se mu nedokázala vytrhnout. Když mi pronikl do mysli, začala jsem v duchu pobíhat sem a tam a zavírat všechny dveře jako nějaká náctiletá slečna, co schovává ve skříni milence.

Znovu se vrátil k oné vzpomínce. Ke vzpomínce na smrt svého syna. Ke vzpomínce na tvář, která se tolik podobala té jeho. Na to, jak se v jeho očích rozhostil prázdný skelný pohled, když jsem mu proklála srdce mečem. Přehrával si ji znovu a znovu.

V tu chvíli jsem pochopila, že to, co má následovat, je opravdu nevyhnutelné.

Raoul mě pustil a poručil mi: „Na kolena.“

Na kolena, na kolena, na kolena.

Klesla jsem na zem a do nohou mě zastudil mramor.

Čeká mě smrt.

„Opravdu krásný dar, dcero,“ zvolal Raoul. „Pojďme Domu noci ukázat, jak nakládáme s vrahy.“

V očích mě pálily slzy. Spokojené štěbetání davu jsem vnímala jen jako nenápadný šum na pozadí. Egrette dala strážnému jakýsi rozkaz, který jsem nevnímala. Hosté se rozesmáli. Někdo vytasil meč. Rozsudek byl na spadnutí.

Raoulova moc mi svázala svaly a přinutila mě zůstat na místě. Ale kdo ví, zda bych bojovala, kdybych mohla. Jak

dlouho může člověk vzdorovat smrti? Vždyť pocit, že si ji zasloužím, mě pronásleduje od té noci, kdy mě můj bůh definitivně opustil. Tak dlouho jsem se hnala za spásou. Ale ta mi nebyla nikdy souzena.

Možná bude opravdu nejlepší zemřít.

Ale – bohové – co Raihn s Orayou? To jediné bylo nespravedlivé. Že má smrt bude zneužita k jejich zničení.

Zklamala jsem i je. Jako všechny ostatní.

Někdo mě popadl za vlasy, trhl mi hlavou vzad a obnažil hrdlo.

Další pozvedl meč...

„Dost!“ zaburácel sálem nečekaně čísi hluboký hlas.
„Přestaňte. Potřebuju ji.“

Kapitola tři

Následovalo ticho.

Uběhla vteřina. Potom dvě.

Otevřela jsem oči. Chvilku mi trvalo, než jsem si plně uvědomila, že jsem pořád ještě naživu. Tlak Raoulova rozkazu ze mě opadl. Strážný stojící za mnou mě stále ještě svíral za vlasy a přidržoval mi hlavu na straně. Sledovala jsem, jak Raoul zvedl oči a pohlédl za mě kamsi ke dveřím. Pak zvedl ruku v mlčenlivém rozkazu, který mi zachránil život.

Prozatím.

Hosté ztichli, zaraženě se po sobě rozhlíželi a zírali na toho, kdo stanul ve dveřích.

„Marnost nad marnost,“ hlesl král znaveně. Vyslovil to tak zpomaleně, jako by to slovo bylo otrávené.

Egrette stojící za mnou se rozesmála. „Pomstít našeho bratra že je *marné*?“

Našeho bratra?

Zapátrala jsem v mysli po všem, co jsem věděla o královském rodu stínorozených. Raoul měl dva legitimní potomky. Tedy míval, dokud jsem jednoho z nich nezabila. Ale donesly se ke mně i zvěsti o třetím. Už dávno, před mnoha staletími. O nějakém levobočkovi, který kdysi velel Raoulově špionážní flotile, než...

Co se s ním vůbec stalo? Copak nezemřel?

„Mrtvý vězeň není k ničemu,“ ozval se hlas. „Zabít ji teď by byla hloupá chyba.“

Hloupá.

Ten muž právě nazval krále Domu stínu *hloupým*.

Všichni přítomní zatajili dech a Raoul nasadil kamen-
ný výraz.

„Bylo by to... krátkozraké, otče,“ opravil svá přísná slo-
va, ačkoli vzniklou škodu již nešlo nahradit. Bylo mi jasné,
že se Raoul musel chvíli dost držet, aby nerozkázal nechat
nás popravit oba.

Proč to neudělal? Obitraejší králové trestají na hrdle
i za daleko menší neúctu.

Raoul místo toho chladně odušil: „Proč jsi přišel?“

„Možná jsem přišel proto, že by se syn měl účastnit na-
rozeninové oslavy svého otce.“

Egrette si odfrkla. „Měl bys smotat koberec, Eliasi,“
pošeptala posměšně svému pobočníkovi. „Tenhle nevylezl
ze své klece už několik staletí. Neřekla bych, že si ještě pa-
matuje, jak se chovat ve společnosti.“

Tomu se hosté zasmáli.

Král však opět zvedl v jasném gestu ruku, jen tentokrát
ne ke katovi, nýbrž směrem ke své dceři a hostům. Pak si
promnul spánky, jako by ho právě začala nesnesitelně bo-
let hlava.

„Dost. Dost.“ Obrátil se k nově příchozímu. „Řekni, co
máš na srdci, Asare. Začíná mě zmáhat únava a žízeň a ani
jedno mi na trpělivosti nepřidává.“

Asar.

Ztuhla mi krev v žilách.

To jméno bylo chybějícím dílkem celé skládačky, který
mi pomohl utřídit rozmazané matné vzpomínky i staré le-
gendy.

Asar Voldari. Žalářník duší.

Příběhy, které se o něm vyprávěly, by si člověk spojil spíš s mýty než se skutečným mužem, dokonce i podle hrůzostrašných standardů upířích tradic. Všechny mi probleskly myslí – kruté zkazky o mučení a špionáži, o krvavých misích naplněných skrze ještě krvavější prostředky. Každý král má někoho, koho posílá dělat špinavou práci.

O Asarovi jsem už opravdu dlouho, dlouho neslyšela. Bohové, předpokládala jsem, že touhle dobou bude dávno mrtvý, nebo že vlastně nikdy doopravdy neexistoval.

Pokud má být on mým zachráncem, pak by pro mě smrt byla vskutku vysvobozením.

Pokusila jsem se na něj podívat, ale strážný mi držel hlavu pevně a přitiskl mi tvář k podlaze.

Ticho v sále rozechvěla ozvěna kroků.

Rozvážných. Pomalých. Odhodlaných.

Pak se mi v zorném poli zjevil pár vysokých bot. Kdysi jistě elegantních, ale nyní obnošených a poškrábaných, jejichž smaragdově zelená barva byla tak zašlá, že vypadala spíš jako černá. Zahalila mě chladivá květinová vůně. Přišla mi jaksi povědomá, ale odvanula dřív, než jsem si ji stačila zařadit.

Znovu jsem zkusila zvednout hlavu, jenže strážný mi opět přitiskl tvář k zemi – tentokrát takovou silou, že mi praštil lebkou o dlažbu, až se mi před očima roztančily hvězdičky.

„Au,“ sykla jsem.

„To by stačilo,“ okřikl ho hlas. „Nechte ji vstát.“

Následkem Raoulovy magie a rány do hlavy jsem viděla rozmazaně. Když jsem se zvedla na rukách, podlaha jako by se se mnou povážlivě naklonila.

Bohové. *Dokážu* se vůbec udržet na nohou?

Dokážeš, zašeptal mi v uchu nějaký hlas. Ale možná se mi to jen zdálo.

Zvedla jsem hlavu dost vysoko na to, abych před sebou spatřila nataženou ruku. Opálenou, s dlouhými prsty.

Ale nechytla jsem se jí. Přinutila jsem se zvednout sama, bez pomoci, ačkoli se mi zvedal žaludek a vrávorala jsem. A pak jsem k němu konečně zvedla oči.

Bezděky jsem zalapala po dechu.

Kdysi býval snad i pohledný. Nebo by to lépe vystihovalo slovo *krásný*. Měl opravdu výjimečně řezané rysy. Hustá obočí klenoucí se nad pronikavýma, téměř černýma očima. Ostrou bradu. Výrazné nozdry, jež se rozšířily, když se na mě se zájmem zadíval. Husté tmavé vlasy mu padaly do čela. Kdysi je snad míval elegantně zastřižené, ale evidentně jejich úpravu už dlouho zanedbával. Byl velmi vysoký, měl široká ramena a zpod rozepnutého knoflíčku košile vykukovaly svaly na hrudi. Nikde ani vráska, ani náznak zubu času, vše vyzařující onou skoro nechutnou upříí dokonalostí.

Přesto jsem ho nemohla označit za dokonalého.

Za život jsem toho procestovala a viděla opravdu hodně, ale takové jizvy ještě nikdy.

Plazily se mu po levé tváři jako trnité úponky rostlin. Zarývaly se mu hluboko do masa, černé a tyrkysově namodralé, jako by se mu to, co je způsobilo, zarylo hlouběji než jen pod kůži, hlouběji než do morku kostí. Jako by se mu to otisklo až do duše. Vybíhaly mu zpod límečku a plazily se po krku k bradě a přes tvář až k uchu. A jeho levé oko...

Nemělo zorníčku. Ani duhovku. Připomínalo moře stříbřitých, neustále se vlnících mračen, z nichž se odpařují paprsky kouřového světla.

Co mu jen mohlo tohle způsobit? Zvědavá kněžka, která ve mně dosud přebývala, dívka, jež kdysi zasněvila život studiu hranic magie našeho světa, zbystřila. Nedokázala jsem od zranění odtrhnout oči.

Asar si mě dlouho prohlížel. Ani jsem si neuvědomila, jak dlouho přesně, dokud neuhnul pohledem a neodkašlal si, načež sklopil oči k zápěstím, jež jsem měla spoutaná před tělem.

Dotkl se dlouhými prsty mé ruky. Naskočila mi z toho husí kůže a kdesi hluboko v srdci začal lomcovat mřížemi své celý jakýsi opojný pocit.

Asar zamrkal, a než mou ruku pustil, na okamžik mi znovu pohlédl do očí. Ucítila jsem, jak se mezi námi krátce zachvělo jeho překvapení, ačkoli ho skrýval daleko lépe než já.

Pak mi jediným prudkým pohybem vyhrnul levý rukáv.

Pokusila jsem se mu vytrhnout, ale on mě pevně držel za zápěstí. Paži mi ovanul chladivý vzduch. Bylo to ponížující. Nechtěla jsem se podívat, avšak mé oči stejně bezděky spočinuly na mé kůži.

Najednou jsem si připadala jako takový pokrytec. Asarovy jizvy mnou otřáslly, a přitom ty moje byly samy o sobě dost děsivé. Pohledu na ně jsem se vyhýbala tak, jak jen to bylo možné. Tady – na světle – mě zas a znovu znechutilo, jak groteskně vypadají.

Ze začátku byly jen malé a vznikaly jen v loketním důlku. Poté co jsem prošla přeměnou, jsem si pokaždé, kdy jsem použila Atroxovu magii, kdy jsem zavládla plamenem nebo mocí slunce, vysloužila novou spáleninu. Jenže jsem byla tak vděčná, že mi můj bůh dopřává požívat jeho moci i po proměně, že mi to bylo jedno. Většina lidí, kteří vzývali božstva Bílého Pantheonu, neměla ani zdaleka takové štěstí. A krom toho, copak jsem si nezasloužila trest za to, co se ze mě stalo? Upíři jsou přece přirozenými nepřáteli světla.

V průběhu let se však spáleniny začaly zhoršovat. A tenhle poslední rok, kdy mi Atroxus nepřál sluchu už vůbec, byl nejhorší. Nyní se mi jizvy táhly od zápěstí až nad loket. Z některých ještě vytékal hnis a černá krev. Ty jsem

si vysloužila za poslední pokus, kdy jsem se dole v cele snažila povolat plameny.

Na mé ruce byste nenašli ani kousíček nedotčené kůže.

Asar mi vyhrnul rukáv až nad loket, opatrně, aby se vyhnul těm nejbolestivějším ranám, což mě mátl.

„Tady,“ prohlásil.

Egrette a její pobočník došli až ke králi a všichni tři se zadívali na mé tetování, které bylo pod vrstvou jizev sotva patrné.

Bohové, vypadalo vážně hrozně.

Kdysi býval jeho inkoust stejně zářivý jako sám úsvit, jak žhnul Atroxovým požehnáním. Zlatý pták sedící na mém předloktí, jehož pírka se mi omotávala kolem lokte na pozadí plamenů, byl fénix, symbol řádu Ustanoveného úsvitu. Nebo jím aspoň být měl. Potom co mi ho vytetovali, si mě Saescha dobírala, jelikož jsem mistru tatérovi donesla vzor, který spíš než fénixe připomínal ohnivého amaranta, invazivní druh obyčejného, pěnkavě podobného ptáčka. „To jsi celá ty,“ kroutila nade mnou hlavou. „Do všeho se vrháš bez rozmyslu a pak skončíš tak, že ti na paži vytetují zavlečeného škůdce.“

„To není žádný škůdce,“ namítla jsem a zálibně si ještě rozbolavělé tetování pohladila. „Je jen *přístupnější* než fénix, Saescho.“

Dnes už rozhodně přístupně nevypadalo. Bylo téměř k nepoznání. Inkoust vybledl, jeho záře dávno pohasla a odstíny zlaté, rudé a nachové se rozpily v nahnědlou kaši.

Raoul, Egrette i Elias vypadali při pohledu na něj poněkud zklamaně.

„No a?“ vyhrkla Egrette, viditelně popuzená, že jí někdo takhle narušil předání jejího slavného daru.

„To je symbol řádu Ustanoveného úsvitu,“ pravil Asar. „S jitrěnkou můžeme naložit daleko užitečněji než ji rozsekat na kusy.“

Zaskočilo mě – dost možná na mě udělalo i dojem –, že toho o lidských národech věděl tolik, aby čistě jen na základě tetování poznal příslušnou Atroxovu sektu. Ještě silnější však byla reakce, kterou ve mně vyvolalo to, jak mě označil. *Jitřenka*. Tak už mi dlouho, opravdu dlouho nikdo neřekl.

Egrette si odfrkla. „Ty bys promarnil takovou příležitost jen kvůli nějakému zašlému tetování?“

Asar ji probodl opovržlivým pohledem. „Atroxova magie se v Obitraes řadí k vzácným zdrojům. Potřebuji ji ke splnění svého úkolu.“ Zněl, jako by mluvil s nějakým děčkem. Egrette se zatvářila tak, jako by ji opravdu bolelo, že si nemůže dovolit zvednout oči v sloup.

Jeho úkolu?

„Bezpočet přeměněných během svého lidského života vzývalo božstva Bílého Pantheonu,“ zavrčela na něj. „Jakmile se z nich stali upíři, jejich bohové je do posledního opustili. Jsem si jistá, že ona nebude žádná výjimka. Po Atroxově magii v ní nezůstala ani stopa.“

Její slova mě bodla do žeber. Jako bych začala krváčet hanbu.

Měla samozřejmě pravdu.

V jejím hlase jsem nicméně rozpoznala náznak zoufalství, které se skrývalo pod rouškou nechutné nadřazenosti. Vrhla na otce nejistý, téměř prosebný pohled.

„Nemůžeš přece s pomstou otálet, otče,“ začala.

„Dostal jsem úkol od Matky noci,“ připomněl jí Asar chladným, nesmlouvavým hlasem, který rozčísł vzduch jako nabroušené ostří. „Odvážíte se nedat jí přednost před vlastní malicherností?“

Ani jsem nedýchala.

Matka noci?

Nyaxia?

Nyaxia je bohyně upírů.

Ale jaký úkol mu mohla zadat? Jakou misi od ní mohl dostat, že k jejímu splnění *potřebuje Atroxovu magii*? Z toho nemůže koukat nic dobrého.

„Bude ti k ničemu,“ podotkla Egrette.

Asar se mi vyzývavě podíval přímo do očí. „Budeš?“

Zaskočeně jsem zamrkala. Všichni si o mně už tak dlouho povídali, jako bych tu ani nestála, že jsem nečekala přímé oslovení. „Jestli budu...?“

„Budeš schopná vládnout Atroxovou magií?“

Mluvil s rozmyslem a na každé jednotlivé slovo položil důraz.

Budil ve mně dojem, že odpověď zná – nebo si to aspoň myslí. Budil ve mně dojem muže, který se neptá na nic, na co by neznal odpověď předem.

Měla jsem ta slova na jazyku. Pravda by znamenala mou smrt. Té už jsem se nebála, jenže jsem pomyslela na Raihna s Orayou, na svou hlavu v bedně, na válku, kterou by nemohli přežít.

Bylo snadné se rozhodnout.

„Budu,“ prohlásila jsem, přinutila se k úsměvu a dřív, než jsem o sobě stačila pochybovat, jsem napráhla ruku. „Dokážu vám to.“

Asar couvl, aby mi poskytl prostor, přičemž mu v koutcích úst zacukal téměř neznatelný úsměv.

Kdyby jen tušil, jak je předčasný. Jaksi jsem to nedomyslela do důsledku.

Pomalu jsem rozevřela dlaň. Srdce se mi rozbušilo jako o závod. Věděla jsem, že to všichni vycítili, přestože jsem neupřímnost pečlivě skrývala za mentální hradbou.

Nikdo ani nedutal. Upřely se na mě stovky párů očí, jež mě pozorovaly s lačným zájmem.

Cítila jsem se jako ta osmiletá holčička, která stanula na schodech citadely, jejíž osud visel na zoufalém zvolání k bohu.

Tehdy jsem byla tak mladinká, tak čistá, tak neposkvřená. Dokonalá oběť jako stvořená pro dokonalého boha. Ryzí potenciál.

Ničím z toho dnes nejsem. Jsem nečistá, prokletá a nezvratně poznamenaná všemi omyly, jichž jsem se dopustila. Nezbylo mi co nabídnout bohu, který mi kdysi nabídl všechno.

A přesto, jakkoli se to komukoli může zdát hloupé, v sobě stále uchovávám jiskřičku naděje.

Světlo moje, zaprosila jsem. Vím, že jsem tě zklamala. Vím, že tě nejsem hodna. Přesto k tobě utíkám, naposledy. Prosím.

Ticho.

Co jiného jsem taky čekala než ticho. Stejně ticho, jehož se mi za poslední rok dostalo každyčké nekonečné noci.

Do očí mi vhrkly palčivé slzy. Má dlaň zela prázdnotou.

Pak jsem však uslyšela jeho hlas. Zněl přesně stejně jako tehdy na schodech citadely.

Viďúm tě, a'maro. Nastav dlaň.

Zpočátku jsem myslela, že se mi to jen zdálo. Pak mě ale zalilo nezaměnitelné teplo, které rozzářilo celou mou duši stejně, jako mi kdysi úsvit uměl rozzářit tváře. Nezaměnitelné. Hřejivé.

Vzápětí mi v dlani vzplál oheň, který mě udivil stejně jako samotný fakt, že jsem dostala druhou šanci.

Jako bych byla opět tou malou dívenkou, kterou se její bůh rozhodl spasit.

Z hrdla se mi vydral zvuk podobný smíchu a rty mi roztáhl tak široký úsměv, až mě bolely tváře. Stálo mě veškeré sebeovládání nepropuknout na místě v pláč. Skoro jsem ani necítila nejnovější spáleninu, která se mi objevila na předloktí, nejnovější jizvu, jež přibyla do mé sbírky. Copak na ní záleží? Co znamená jedna jizva v porovnání s tímhle?

Upřela jsem oči na Asara, který se na mě díval s přísným, souhlasným úsměvem. Pak se otočil k sestře s výrazem, který znamenal: *Vidíš? Co jsem říkal.*

Celá jsem zářila. „Vidíte? Pořád jsem toho schopna.“

Řekla jsem to sice přiškrčeně, nicméně toho si evidentně nevšímli. Raoul si sepal ruce za zády a odvrátil se ode mě.

„Nuže dobrá,“ procedil. „Tak si ji odved. Podsvětí ji ztrestá až až.“

Můj úsměv znatelně pohasl.

Podsvětí?

Podsvětí?

Asar se otci poklonil, přijal své vítězství a chopil se mých řetězů.

Egrette stáhla jahodově rudé rty do krutého úšklebku a do mysli se mi zařízl její hlas.

Takové bláznovství. Měla by mít čistou smrt.

A místo toho ses dobrovolně upsala něčemu daleko horšímu.

Vyšli jsme z tanečního sálu ven do noci, kde mě objal chladný vlhký vzduch. Chabá útěcha. Měla jsem dojem, jako by mi ten plamen, který se mi podařilo povolat, stále ještě hořel v hloubi těla. Tváře jsem měla rozehřáté a kroky rozechvělé. Asar šel přede mnou a vedl mě za řetěz, jímž jsem měla spoutaná zápěstí. Neohlížel se, ale nejspíš se mi nezdálo, že jakmile jsme opustili palác, zpomalil. Jako by si dával pozor, aby z něj neutíkal příliš rychle. Na prahu se téměř zastavil, mlčky si oddechl úlevou a trochu svěsil ramena. Pak jsme pokračovali dál.

Neustále jsem si kolem konečků prstů nechávala tančit jiskry. Přivolávala je, pouštěla, zase přivolala a opět nechala zhasnout. Ačkoli to pokaždé bolelo, nemohla jsem si pomoci.

Nejraději bych si samým štěstím poskočila. Měla jsem chuť padnout na kolena a plakat. Měla jsem chuť začít se vroucně modlit k Atroxovi, abych opět zaslechla jeho hlas a dokázala si, že to celé nebyl pouhý přelud.

Místo toho jsem se natolik soustředila na každý jeden krok, že když Asar venku nečekaně zpomalil, vrazila jsem mu obličejem přímo mezi lopatky.

Trhl sebou a zpražil mě přes rameno pohledem, který díky jeho stříbřitému oku, jež v temnotě noci zářilo snad ještě jasněji, působil zvlášť děsivě.

„Omlouvám se,“ zabručela jsem.

Asar na to nic neřekl, vydal se dál a nepřijemně mi trhl řetězem.

Hrubíán.

Chvíli jsem nešikovně klopýtala, abych mu stačila, než jsem si zvykla na nerovný povrch kameny vydlážděné pěšiny. Vtom mi z čela odvál vlasy poryv mrazivého větru, jenž na svých křídlech přinesl závan výrazné, chladivé vůně květin.

Jakmile jsme zahrnuli za zatáčku, otevřel se mi pohled na dechberoucí panorama. Musela jsem se zastavit. „Bohové, vidíte to?“ hlesla jsem.

Několik posledních let jsem strávila v Domě noci, v hornatém pouštním kraji. Už dlouho jsem neměla příležitost sklonit se před výhledem na oceán. Hlavní město se rozkládalo na jihovýchodních březích Domu stínu a jejich královský palác se tyčil na nejvyšším útesu. Stáli jsme vysoko nad mořem, které se ve své nekonečné stříbřité šíři táhlo až k sametově inkoustovému horizontu. Z jeho vln se vzpurně tyčila mohutná obsidiánová skaliska porostlá smaragdově zeleným mechem. Po levici jsem spatřila vyhlášený bujný porost, jímž je Dům stínu proslulý a který si podmaňuje hory, kopce i města. Všude traviny, břechtan a růžové keře.

Styděla jsem se, že mě to místo tak okouzlo i po tom, co mi udělalo.

Jako bych ten obdiv chtěla zahnat, znovu jsem nechala ze špiček prstů vyrašit jiskry a vychutnala si prchavou vlnu bolesti. Asar zas netrpělivě škubl mým řetězem.

„Kam to jdeme?“ zeptala jsem se. Než jsem si vůbec uvědomila, že mluvím dál, dodala jsem: „Tebe pověřila nějakým úkolem sama Nyaxia? Abys šel do podsvětí? Co tam máš vykonat? Proč k tomu potřebuješ mě? A...“

Poslední otázku jsem raději spolkla, jelikož jsem věděla, že pokud to neudělám, nepřestanu mluvit už nikdy. Jsem strašlivě upovídaná, i když se cítím jistě. Teď jsem sršela neklidnou energií a všechny impulzy mi kolovaly příliš těsně pod kůží.

Asar opět nic neřekl. Zírala jsem mu do širokých, statných ramen. Jeho jizvy byly patrné dokonce i zezadu. Všimla jsem si, jak se mu plazí po střípku kůže mezi límečkem a zvlněnými vlasy. Ve svitu měsíce mi připadaly částečně nafialovělé. Skoro jako by zářily.

Žalářník duší.

Setkala jsem se už s mnoha legendami. Bývala jsem koneckonců vyvolenou samotného boha slunce. Mám dost zkušeností, abych se nenechala vyděsit pouhým mýtem. Mýty jsou jen příkrášlená pravda. Pod povrchem jsme si všichni daleko podobnější, než jsme ochotni uznat.

A přesto nešlo nepřemýšlet o tom, zda je skutečně tím vším, co se o něm říká.

Nicméně ať už zrůdou byl, nebo ne, zachránil mi život. A tak jsem špitla: „Mimochodem, díky.“

Ohlédl se na mě přes rameno. Levé oko mu svítilo jako měsíc.

„Neprokázal jsem ti žádnou laskavost.“

Mluvil pomalu a jeho hlas zněl trochu chraplavě, jako by nebyl zvyklý ho používat. Zněl jinak než v tanečním

sále. Jako by ta verze jeho já, s níž jsem se setkala na králově oslavě, byla jen maskou, kterou venku odhodil.

Pokrčila jsem rameny, až mi trochu zařinčely okovy, a usmála se na něj. Úsměv byl odjakživa mou největší zbraň. „Já vím, ale stejně. Přijde mi, že bych měla poděkovat.“

Asar se znovu zadíval před sebe. Nedojala jsem ho.

Opět jsem si ke konečkům prstů přivolala oheň. Nemohla jsem se toho nutkání zbavit.

„Proč to pořád děláš?“ zeptal se mě, aniž by se na mě ohlédl.

Zahanbeně jsem schovala prsty v pěsti. Na to jsem neměla žádnou dobrou odpověď. „Kam to jdeme?“ kontrovala jsem místo toho otázkou.

„Kam myslíš?“

Zahnuli jsme za další roh. Ihned se do nás opřel studený, slaný oceánský víchr.

Ucítila jsem na spánku nepříjemný tlak, jako by se mi po myšlenkách natahovaly čísi neviditelné prsty. Bylo to však jiné, než když mi do mysli zaryly spáry Raoul nebo Egrette. Tohle bylo jemnější, opatrnější. A povědomé způsobem, který jsem nedokázala pojmenovat.

Nahánělo mi to husí kůže. Přišlo mi to invazivní. Intimní.

Zavrtěla jsem zprudka hlavou a vyjela na něj: „Nedělej to.“

„Tak ty neplýtvěj naším časem na otázky, na které už znáš odpověď. Kam myslíš, že jdeme, jitřenko?“

„Myslím, že do Morthrynu.“

To jméno se nevyslovovalo právě snadno.

Morthryn.

Žalář, který vybudovali sami bohové. Dávno před vznikem Obitraes, dávno před zrozením upírů. Každý ze tří upířích rodů střeží jedno místo, kde se koncentruje velká boží moc. Dům noci má Měsíční palác a turnaj Kejari,

který v něm jednou za sto let probíhá na počest bohyně Nyaxii. Dům krve hlídá holá pole, na nichž byl zavražděn a rozporcován na kusy bůh smrti Alarus.

A Dům stínu střeží Morthryn. Místo, o němž si upíři šuškaří, že je prokleté.

„Na přeměněnou služebnici Atroxa toho o Domu stínu víš dost,“ poznamenal Asar. „Musíš být velmi učená.“

Podotkl to tak sarkasticky, že ve mně vzbudil jednoznačný dojem, že mě tím ve skutečnosti uráží.

„Hodně čtu,“ řekla jsem. „Tak proto o tobě celé roky nikdo neslyšel? Protože jsi byl v Morthrynu?“

Byl jsi v něm uvězněný? Nebo ses o něj staral?

Z té své klece nevylezl už celá staletí, utrousila na oslavě Egrette. Možná v tom ani nebyl velký rozdíl. To, že se Raoul o svém levobočkovi nezmínil stovky let, jasně naznačovalo, že ať už je důvod jeho vyhnanství jakýkoli, je zdrojem hanby, jeho přezdívce navzdory.

„Proto Nyaxia přišla právě za tebou?“ hádala jsem. „Kvůli tvému spojení s...“

Asar se zprudka otočil.

„Co přesně myslíš, že se tady děje? Opravdu se domníváš, že jsem ti prokázal nějakou laskavost?“

Zeptal se sice tiše, ale každé jeho slovo znělo stejně ostře a rozvázně jako jeho pohyby. Temnota se kolem něj shlukovala, jako by ji těšilo objímat starého přítele. Jako by neustále vystupoval z jejího pozadí, což mu dodávalo na velikosti i děsivosti.

Umím si představit, že někomu by naháněl hrůzu. Ale mně ne, opakovala jsem si. Jiným lidem. Jiným, rozumným lidem.

V prstech mě svrběla ozvěna jisker.

Proč se ke mně Atroxus vrátil zrovna nyní? Aby mi poskytl nástroj, s jehož pomocí budu moct uprchnout? Ve světě upířů je slunce mocnou zbraní. Je jejich přirozeným

nepřítel. Pokud Atroxus chtěl, abych se osvobodila, musím to udělat hned. Kdybych Asarovi dovolila, aby mě dovlékl za brány Morthrynu, nejspíš bych se odtamtud už nikdy nedostala.

Jsem ucházející bojovnice. Dost dobrá na to, abych se uměla probít. Ale zároveň jsem bývala Atroxovou vyvolenou. Což mi dávalo větší moc než jakémukoli požehnanému meči.

Trochu jsem couvla, abych si otevřela dveře k nastražení pasti. „Jenom se ptám.“

Asar si unaveně povzdechl a natáhl se ke mně.

Chopila jsem se šance.

Sáhla jsem si hluboko do duše, až k tomu kousíčku srdce, které ve mně ještě zůstalo lidské, a zavolala jsem slunce.

Námaha, kterou mě to stálo, mě zaskočila. Bylo to jako pokoušet se tlačit povoz bahnem do kopce. Na jeden hrůzostrašný zlomek vteřiny jsem se obávala, že mě bůh opustil znovu.

Pak mi však v dlaních vzplál oheň.

Asarovi přeběhl po tváři nejprve údiv, po němž následoval vztek. Zato já se jen škodolibě usmála.

Už jsem zvedla ruku k úderu, když...

Ještě ne, a' maro. Ještě nenašla správná chvíle. Počkej na mě.

Atroxův hlas jsem zaslechla sice vzdáleně, ale zcela jednoznačně. Vyrušil mě a já ztratila rovnováhu.

Asar jednoduše uhnul a poslal mě k zemi do růžového keře. Když jsem otevřela oči a spatřila, jak se nade mnou sklání, tvářil se už jen mírně popuzeně.

„To bylo ale hloupé mrhání časem,“ zabručel si pod fousy.

„Počkej...“ začala jsem.

On mi však zakryl oči dlaní a mě polila vlna chladné, černé nicoty.

Kapitola čtyři

„Podívej, Misch.“

Měla jsem hlavu položenou u Saeschy na klíně. Věděla jsem, že mě tak nechává spát, aby na mě mohla dohlížet. Spala jsem tak ale ráda, protože její sukně pořád ještě voněla po domovu, zvlhlé půdě a oceánu. Potom co jsme dorazily do citadely Ustanoveného úsvitu, poručili jí, aby si šaty vyprala, čímž zmizela i ona vůně a z našeho někdejšího života nezbylo opravdu už vůbec nic.

Po týdnech a týdnech pochodu jsem byla vyčerpaná. Víčka se mi už klížila, ale Saescha mi jemně zatřásla ramenem. „Podívej.“

Zamžourala jsem, abych z očí oklepala poslední zbytky spánku, a spatřila ji zalitou sluncem a s úsměvem širokým tak, že zdánlivě smyl veškerou špínu z její tváře.

Podívala jsem se směrem, kterým ukazovala.

Slunce připomínalo zlatou záplavu a barvilo horizont do zářivých odstínů nachové a oranžové. Choulilo se v údolí v objetí dvou horských masivů a rozlévalo paprsky stejnou měrou po nebi, po lesích i skalách.

Sestra jistě už týdný nespala víc jak pár hodin v kuse. Ale přestože se jí pod očima válely temné kruhy, vypadala úplně nadšeně.

„Pán světla je na naší straně, Mi,“ vydechla. „Podívej, co všechno může znamenat úsvit. Přechkaly jsme další noc. Ať se stane cokoli, rozbřesk si pro nás vždycky přijde. Nikdy na to nezapomeň.“

Věděla jsem, že je to pravda, protože sestra mi nikdy nelhala. Pozorovala jsem tu krásu a uvelebila se ve dvojím objetí. V objetí sestry a objetí slunce. Věčného. Hřejivého.

Tak hřejivého, že...

Žár neustále rostl. Až začal pálit. Až začal *spalovat*.

Sežehla mě bolest. Zalapala jsem po dechu a vyskočila. „Saescho, pomoz mi! Pomoz mi!“

Začala mi praskat kůže a skrz slzy mi vyšlehly plameny. Avšak když jsem pohlédla na sestru začala jsem křičet ještě hlasitěji. Ne bolestí, nýbrž hrůzou.

Saescha byla celá bledá, její oči prázdné, místo hrdla změť rozdrásaného masa.

„Saescho!“ vykřikla jsem. Nebo se o to aspoň pokusila, avšak její jméno mi utonulo v krku pod přívalem krve. Snažila jsem se ji plivat, ale zaplavila mi plíce. V zoufalství jsem se obrátila k slunci a začala volat svého boha, aby mě spasil, aby spasil mou sestru, protože ta si to zaslouží víc než já.

Jenže bylo příliš pozdě. Krev mi začala prýštit z úst a žár slunce mě spaloval dál.

Nakonec si mě však odnesl oheň.

Probrala jsem se s trhnutím, sestřiným jménem na rtech a obrazem jejího těla před očima. Zadívala jsem se na své ruce. Pod nehty mi zaschla černá krev. Pak jsem se s bolestným zasyčením překulila. Musela jsem si ve spánku rozškrábat spáleniny, protože ty nejnovější se rozšklebily

a mokvaly. Být to jakékoli jiné zranění, dávno by se mi zhojilo. Jenže upíří a sluneční magie nejdou dohromady. Stopy po jejím používání se hojí dlouho.

Podobné sny mě pronásledují už od mé přeměny. Po nějaký čas, kdy jsem byla s Raihnem, nebyly tak hrozné. Nebo jsem je jen zvládala líp, protože jsem měla po boku někoho, kdo také bojoval s nočními můrami. Avšak od té doby, co jsem nás přihlásila do Kejari a Atroxus mě během útoku na Měsíční palác konečně opustil docela, vzplály s novou intenzitou. Byly neskutečně živé. Několik dlouhých vteřin mi trvalo, než jsem ze sebe setřásla pocit, že mi na záda dýchá duch.

Posadila jsem se a na protest mi zakřupalo v kloubech. Obklopovala mě... nicota.

Nekonečná nicota.

Žádné zdi, žádné mříže, žádní hlídači, žádná okna, dokonce ani linie horizontu nebo nebe nebo strop nebo podlaha.

Nikde nic.

„Haló?“ zavolala jsem.

Haló, zaslechla jsem v dálce ozvěnu vlastního hlasu.

Na týle mi vyskočila husí kůže. Ten kousíček lidství, který mi ještě zbyl v samém středu srdce, se zachvěl strachy.

Morthryn je místo dotčené božskou mocí. Někteří říkají, že stojí na samých hranicích světa smrtelníků. Dům stínu si však stejně jako jiné upíří rody střeží svá tajemství pečlivě. O Morthrynu kolují v podstatě jenom zkazky a legendy. Nyní jsem však zvláštním způsobem, který se vzpíral veškeré logice, cítila, že jsou všechny každým coulem pravdivé.

Raihn si mě často dobíral, že беру mytologii příliš vážně. Pro něj byl Měsíční palác jen honosnou rezidencí, Morthryn jen honosnou věznicí, Kejari jen turnajem plným kouzelných triků, proroctví jen hezkou říkankou, která se ve zpětném pohledu jeví rozumně. Bohy vnímal čistě jako

vzteklé a nestálé bytosti, jejichž činy nelze přičítat ničemu jinému než jejich momentálnímu rozmaru.

Chápala jsem, proč si to myslí.

Ale zároveň jsem věděla, že se mylí.

Že některé věci jsou psány v osudu. Že některé věci jsou božské. Že bohové hrají složitější hru, než si kdo z nás uvědomuje. V tuto chvíli jsem zároveň s naprostou jistotou věděla, že Morthryn je něčím daleko víc než jen jakousi prastarou pevností.

Vstala jsem. Stále ještě jsem na sobě měla ty bílé šaty z královny oslavy, špinavé od mé krve a na levém rukávu mírně sežehlé po tom neslavném pokusu o útěk.

V duchu jsem si přehrála ozvěnu Atroxova hlasu.

Počkej na mě.

Na co mám čekat?

Pomalou jsem se otočila a začala napínat zrak, když vtom ve mně hrklo.

Napadlo mě, jestli se mi to jenom nezdá. Temnotou se vznášela jakási lebka.

Vypadala jako liščí, možná. Dva velké, prázdné oční důlky, dlouhý špičatý čumák, lesklé tesáky. Když jsem k ní opatrně popošla blíž, rozeznala jsem i zbytek těla. To jako by patřilo spíš vlkovi, jen bylo elegantnější. Nohy mělo dlouhé a štíhlé jako laň a pohybovalo se stejně ladně a nesyšně jako panter. Nepůsobilo tak úplně stále, zejména ne ve srovnání s lesklou bronzovou lebkou, jejíž barva jako by se při každém pohledu trochu měnila a přecházela od odstínů černé přes modrou až v nazelenalé tóny, aniž by to jakkoli souviselo s dopadem světla či stínu.

Bylo to něco neskutečného. Nic podobného jsem ještě nikdy neviděla.

Když se ke mně to přízračné stvoření přiblížilo, dřep-la jsem si, aby ze mě nemělo strach, což bylo z racionálního hlediska dosti směšné. Jako bych pro něj snad

představovala nějakou hrozbu. Byl to ten největší pes, s jakým jsem se kdy setkala. Téměř stejně vysoký jako já.

Usmála jsem se na něj a napřáhla k němu ruku, aby si mě mohl očichat. Jako malá jsem byla hrdá na to, že jsem si vždycky uměla ihned získat psí duši. Bohové, psi mi chybí. V Obitraes byste mnoho domácích mazlíčků nenašli. Upíři nemají jejich chov ve zvyku, pokud je nemohou využít k něčemu užitečnému, například k rozcupování oblíbených protivníků na kousky.

Možná právě pod vlivem zoufalého stesku jsem si myslela, že i tenhle je vlastně trochu sladký, i když má jen lebkou a tak.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho opatrně. „Jak ti říkají?“

Zastavil se přímo přede mnou. Přestože měl oční důlky prázdné, měla jsem dojem, že se ho můj sladký tón dotkl.

Nedá se říct, že bych to slovo *slyšela*. Spíš jsem ho *ucítila*. Vplulo mi přímo do mysli.

Za mnou.

Zamrkala jsem. Nebyla jsem si jistá, jestli se mi to jen nezdálo.

Vtom mě zabolely ruce. Sjela jsem k nim pohledem a spatřila jsem, jak se mi okolo zápěstí omotávají dva pramínky temnoty. Když jsem pak oči znovu zvedla, za vlkem stály dveře. Klenuté dveře ze zlata, v jejichž nejvyšším bodě bylo vyryté oko. Znak Alara, boha smrti.

Za mnou, zavrčel na mě vlk a naklonil hlavu, aby mi ukázal své úctyhodné zuby.

Měla jsem se bát víc, než jsem se bála. Fantom vlka, tajemné dveře, božským dotekem opředený žalář. Možná jsem se však pořád ještě opájela nadšením z toho, že jsem opět zaslechla Atroxův hlas, protože víc než cokoli jiného mě to všechno fascinovalo.

Vstala jsem a smířlivě zvedla ruce. „No dobře, dobře. Už jdu.“

Vlk spokojeně zamručel a otočil se ke dveřím. Neudržela jsem se a tiše se zasmála, čímž jsem si vysloužila další varovný pohled.

„Promiň,“ omluvila jsem se. „Jen mi přijde dost vtipné, že jsem to já, kdo poslušně příběhne, když pes zavolá *za mnou*, nemyslíš?“

Za mnou, zavrčel jen, jako by to byla jediná, a navíc zřejmě má odpověď.

Já se rozhodla, že to vtipné je.

U dveří jsem zaváhala. Byl to jen volně stojící rám, který nedával nikterak tušit, co se skrývá za ním. Ale...

Za mnou, trval na svém vlk, štouchl do nich kostnatým čumákem a já jimi prošla... přímo do chodeb Morthrynu.

Bylo to jedno z nejkrásnějších míst, které jsem kdy viděla.

Stanula jsem v táhlé točité chodbě. Skleněná podlaha vypadala jako klidná jezerní hladina. Pokud se někde nade mnou nacházel strop, bylo to tak vysoko, že se ztrácel v tajemné mlze. Ve vzduchu levitovaly kotouče světla, které vypadaly jako drobné měsíce a vrhaly stříbřité a zlatavé odlesky na slonovinově bílé zdi i zlaté sloupoví vyklenuté do oblouků, které až znepokojivě připomínaly žebra. Po každém z nich se v mihotavé záři rozechvěle plazily složité rytiny skrývající se pod trnitými úpony růží, jejichž květy jako by měly špičky namočené v krvi. Čím šplhaly výš, tím v hustší porost se rozrůstaly, dokud se i ony nerozplynuly kdesi v mlze. Stěny byly lemované klenutými průchoďky stejnými jako ten, jímž jsem vstoupila. Všechny však byly zazděné. Dokonce i ten, kterým jsem právě prošla, opět objímal plochou zeď.

Pokračovala jsem o pár kroků vpřed a celá okouzlená se rozhlížela. Černě inkoustová zem se pod každým z mých kroků rozvlnila, ačkoli mé nohy zůstaly suché.

„Bohové,“ vydechla jsem.

Většinu života jsem strávila na cestách. Taký jsem viděla pár skutečných zázraků. Ty největší umělecké i architektonické divy, které kdy dokázaly stvořit ruce smrtelníků, i ty nejúchvatnější přírodní scenérie, které kdy vybudovaly ruce božské.

Avšak toto místo je všechny převyšovalo. Představovalo to nejlepší z obou světů.

Vlk, který se dosud držel několik kroků přede mnou, se po mně ohlédl.

„Já vím, já vím,“ uklidnila jsem ho. „Už jdu za tebou.“

Zpočátku jsem se snažila udržet si přehled, kudy jdeme, ale brzy se to ukázalo jako marná snaha. Chodby se vlnily způsobem, jenž se vzpíral lidskému rozumu. Jako by byly stejně spleť jako růže pnoucí se po jejich stěnách. Navíc jsem si z nějakého důvodu byla jistá, že jsou stejně jako ony růže i živé. Šlahouny se plazily po klenbě za klenbou, z jejichž nejvyšších bodů na mě shlíželo oko z černého skla. Po zemi se líně vlnily obláčky mlhy stoupající podél zdí vzhůru, které budily dojem, že žalář snad ani nemá konce. Vlk po sobě na skleněné podlaze přede mnou zanechával krvavé stopy, které zpočátku zřetelně vyčnívaly, ale brzy bledly. Když jsem se ohlédla, viděla jsem, že za námi zůstávají jako pěšinka z okvětních růžových lístků.

Nakonec jsme došli až ke klenutému průchodu, který se lišil od těch, které jsme dosud míjeli. Místo zdi objímal těžké dubové dveře, na jejichž obou křídlech bylo vyřezané Alarovo oko.

Vlk do nich štouchl, a ačkoli se jich sotva dotkl, otevřely se před ním dokořán. Vešel a významně se po mně ohlédl.

Za mn...

„Já vím,“ ujistila jsem ho. „Myslím, že už jsem to pochopila.“

Vešla jsem. Můj přízračný dozorce mě nespouštěl z očí. Dveře se za mnou zas zabouchly – tak hlasitě, až jsem sebou trhla. Uvnitř panovalo naprosté ticho až na tikání nějakých hodin, které jako by uháněly trochu zrychleně. *Tik, tak, tik, tak.*

Začala jsem se pomalu rozhlížet kolem dokola a třeštila oči čím dál víc.

Kam jsem se podívala, tam toho bylo k vidění ještě víc než na předešlém místě. Neuvěřitelné. *Úchvatné.*

Růžový porost tu rašil hustěji a jednotlivé úpony mezi sebou bojovaly o prostor na knihovnách tyčících se tak vysoko, že se ztrácely kdesi nahoře ve stříbřité mlze. V obrovském krbu nalevo skomíral dohořívající oheň. Před ním držel stráž masivní dřevěný stůl, u něhož postávala odsunutá židle se zašlým černým čalouněním. Mahagonová pracovní deska byla pohřbená pod otevřenými knihami a listy papíru, z nichž jeden se ještě leskl mokrým inkoustem. Jako by ho někdo opustil uprostřed myšlenky. Celek přesto působil upraveným dojmem. Okraje všech písemností byly zarovnané s rohy stolu, každíčká drobnost na něm měla své pečlivě zvolené místo.

Zato okolní police... Bohové, všechny ty *artefakty*...

Nepřestávala jsem se rozhlížet kolem dokola. Kdykoli už jsem se u něčeho chtěla zastavit, našla jsem něco dalšího, co upoutalo mou pozornost.

V knihovnách národů lidských i jiných jsem strávila celá desetiletí. Přitom už po dvou minutách tady mi bylo jasné, že se musí jednat o jednu z nejpozoruhodnějších sbírek magických artefaktů na celém světě.

Police byly rozděleny do jednotlivých sekcí.

Jedna byla vyhrazena kostem. Tu drobná koňská lebka, jíž z čela vystupoval spirálovitý stříbrný roh, tu pečlivě

složená kostra ruky se spáry delšími než samotné prsty, tu spodní čelist s ostrými, špičatými, několik centimetrů dlouhými zuby.

Tam řada skleněných flakonků obsahujících – jak jsem poznala – několik typů krve, seřazených podle barvy čítajících rudou krev lidskou, černou krev upírů a několik dalších druhů, jež mi nebyly známé. Konkrétně zlatou, indigově modrou a zvláště stříbrnou, z níž vyzařovaly vlny světla.

Potom tu byly zbraně. Roztříštěný meč, jenž držel na zdi silou kdovíjaké moci, jehož úlomky byly důkladně složené do tvaru čepele. Chybělo jen několik dílků. Oboustranná sudlice, která měla na jednom konci rovné, na opačném zahnuté ostří a zlatou rukojeť zdobenou složitým tepaným vzorem. Černý rapír žhnoucí purpurovou září, jehož záštita se kolem rukojeti sbíhala ve tvaru stříbrných okvětních lístků.

Zalapala jsem po dechu. Přece to nemůže být *to*, co myslím.

Bezděky jsem k rapíru vztáhla ruku a...

Za mnou se ihned ozvalo vrčení. Ohlédla jsem se a viděla, jak na mě vlk nesouhlasně cení zuby.

„Promiň,“ řekla jsem a sepjala si ruce za zády. „Jen to tu obdivuju. Tvůj pán má vážně pozoruhodnou sbírku. Je tenhle... tenhle patřil *Nyaxie*?“

Vlk opět zavrčel, ale pak se obezřetně posadil na zadní, spokojen se vzdáleností, kterou jsem od polic zaujala.

Vtom zeď *zaduněla* tak, až o sebe skleněné flakonky na polici zacinkaly. Vlk trhl hlavou a já se otočila.

Těch dveří jsem si až do té chvíle nevšimla, protože všude kolem bylo tolik dalšího, na co se dívat. Byly malé a zcela nenápadné. Nyní se však s vrzáním pootevřely a zpod nich se rozlilo červené světlo.

Nikdy jsem neuměla ovládat svoji zvědavost. Popošla jsem blíž...

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ohniváček a srdce z kamene.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.